

Stille, kjølig og intenst

Virkelighetens illusjon

► Terje Bodin Larsen, James Brooks, Anders Ruhwald

► Bomuldsfabriken Kunsthall, Arendal

Fire store malerier fyller det første rommet på Bomuldsfabriken Kunsthall. Man forstår umiddelbart at det er samme kunstner som har laget dem, malingen er lagt på i jevne striper, som så er glidd over i hverandre. Dette danner merkelig organiske former som både er stramme, disiplinerte og minner om noe i naturen, skyer, landskap eller skogbranner. Men hele tiden er man seg bevisst at det er maling som flyter sammen. Det er noe på samme tid hurtig og sakte over dem som fasinerer. I det neste rommet er det fire arbeider som på samme måte holder seg innen en stram ramme.

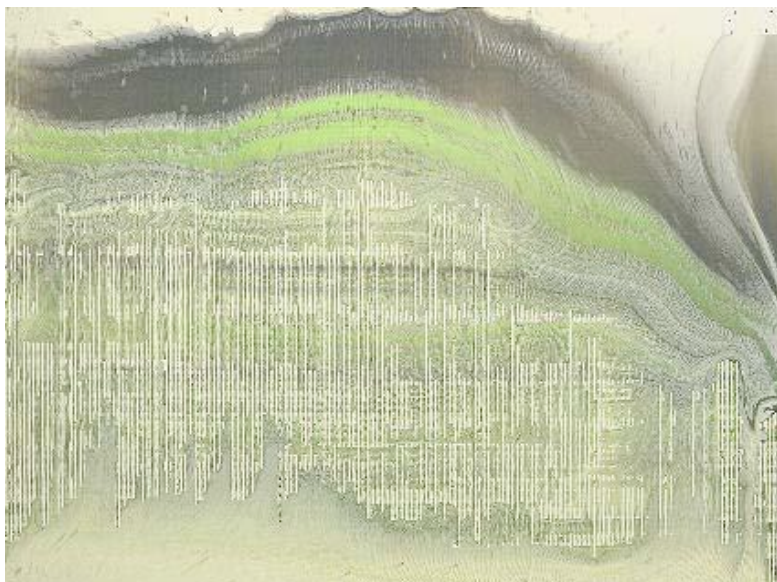
DET ER TERJE BODIN LARSENS

siste arbeider. Han lager bildene med en selvkonstruert maskin som brukes på ulike materialer og med ulik maling. Det er noe problematisk over å bruke en maskin, ikke fordi det er noe nytt, men fordi det er vel kjent i modernismens historie, og det er ikke alltid jeg synes det er kommet noe ut av det som overskygger teknikken. Det gjør det denne gangen. Det er bilder som spiller på et overraskende bredt spekter laget av en moden kunstner som behersker de virkemidlene han har valgt.

Måten det samme enkle utgangspunktet er variert på er stor-slått. I bilder som ikke et øyeblikk imiterer natur, og som ikke et øyeblikk mister sin skjematisk oppbygging, skapes en rekke nærmest lyriske stemninger.

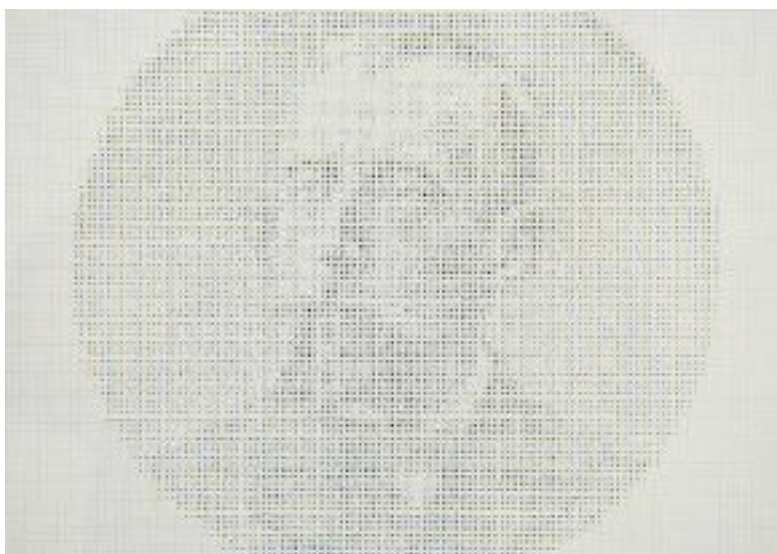
«Halfpipe Maskin #2» er et monumentalt arbeid med en tung grå farge mot en mild dempet grønn danner en slags bølgebevegelse over stripene som er utspart. Det tilfeldige mot det gjenkjennelige i en naturform spenner bildet, og krever oppmerksomhet fra betrakteren, eller «Uten tittel» hvor fargene og måten de trekker inn i hverandre kan gi assosiasjon til en skogbrann. Det ligner altså ikke på bildet av en skogbrann eller hva det nå er, det er prosessen i bildet, spennet mellom stripene og måten det renner på som gjør at man kan tenke seg det. Det ligger i betraktens øye, som skjønnhet gjerne gjør.

JAMES BROOKS fra England arbeider med ulike teknikker, i sin del av utstillingen viser han en rekke arbeider på papir. På noen er det et millimeterpapir som er underlaget, så prikker, i noen tilfeller stikker han hull, i ulike størrelser slik at det blir et bilde ut av det. En serie på ti arbeider viser ulike typer matriseskrivere: «10 Dot Drawings of 10 Dot Matrix Printers». De gir et alderdommelig preg, som i en teknologi vi ikke lenger bruker, svakt avtegner. En slags nostalgi uten negativt fortegn. Presisjonen i arbeidene viser seg også i «Fram Fram Fram», et portrett av Nansen. «Nocturnal Nocturnes» består

MALERI: Terje Bodin Larsens imponerende monumentale maleri.

FOTO: JOHAN OTTO WEISSER

HULL: James Brooks' «Fram Fram Fram» er laget ved å stikke hull av ulike størrelser i papiret.

FOTO: JOHAN OTTO WEISSER

URO: Anders Ruhwald skaper en uro med sine flertydige objekter.

FOTO: JOHAN OTTO WEISSER

av 34 svarte notebled med Chopins Nocturne i b-moll. Her blir poenget noe opplagt. På samme måte er det med «Global Editions (6 International Herald Tribune Front page layouts)» hvor forsiden til seks utgaver er laget på gjennom-siktig papir og lagt over hverandre. Det blir for enkelt, uten å gi blikket noe mer å jobbe med. Det er allikevel en delikat og gjennomarbeidet presentasjon, velsignet fri for overdrivelser som den er.

DANSKE ANDERS RUHWALD er tredje utstillere. Han er i utgangspunktet keramikker, men arbeider konseptuelt. Her viser han en rekke objekter i svart keramikk. Noen står på gulvet, eller er montert på veggen. Hver for seg er de vanskelige å lese, men sammen er det som om det er løsrevne fragmenter fra et slag borgerlig hjem. Levende lys og klokkestrenger, en tv uten inn-

mat, noen speil innrammet i svart leire.

«Candle/light» består av et svart rektangel montert på veggen. I den ene enden er det et brennende stearinlys, og i den andre henger det en glødelampe med en svart skjøteledning. Stearinlyset er kodet med hygge og nærvær, mens den enkle lyspæren med enkel belysning som i en kjeller eller en bod. Enkelt og foruroligende.

De tre utstillerne har noe av det samme strenge enkle uttrykket som kommer godt til sin rett i den stramme regien som preger monteringen. Utstillingen er stille, kjølig og intens.

**KUNST
KRITIKK**

Johan Otto Weisser
BILLEDKUNSTNER

